

[Holger Eriksen.]

høj grad beklage, at finansministeriet har fremmet sagen på et så usikkert grundlag. Den er først forelagt lønningsrådet og derfra vist tilbage til forsvarsministeriet, uden at denne tilbagevisning gav ret store resultater i form af konkrete oplysninger. Det er i det hele taget almindeligt, at forsvarsministeriets lønningsager er slet forberedt.

Jeg skal nævne et eksempel på, hvorledes man lønningsmæssigt administrerer i dette ministerium. For tiden er det således, at nogle kriminalbetjente gør tjeneste som auditormedhjælpere. Forudsætningen for denne ordning var, at det skulde være en turnustjeneste af begrænset varighed, men de pågældende var naturligvis kede af at skulle bort fra de sager, de arbejdede med, og auditorerne var mindst lige så utilfredse med således at skulle skifte medarbejdere midt under arbejdet, medens rigspolitiet på den anden side havde interesse i at få sit mandskab tilbage.

Under forhandlingerne i forsvarskommissionen blev det gang på gang krævet, at spørgsmålet om den militære retsplejelovs revision blev taget op, idet det vel er sandsynligt, at anklagemyndigheden herefter bliver rent civil, hvorved problemet ville løses af sig selv. Det er ikke sket. Derimod fik de nævnte auditormedhjælpere forleden forelagt et dokument, hvorefter de skulle underskrive på, at de gik ind på at lade sig ansætte under militæret i stillinger, som man formodede ville blive oprettet. Man forlangte altså, at de pågældende, om ikke formelt, så dog reelt skulde afbryde deres forbindelse med rigspolitiet for at tage stillinger, om hvilke forsvarsministeriet ikke kan vide, om de nogensinde bliver oprettet. Derimod ved forsvarsministeriet, at der vil rejse sig en stærk stemning derimod, så længe selve retsplejelovsspørgsmålet ikke er løst.

Dette var kun et eksempel; men hvad angår den foreliggende sag, blev det gjort gældende, at udviklingen har medført øgede ulemper for befalingsmandspersonellet i form af forskudt og uregelmæssig arbejdstid, hyppige natøvelser, vagtinspektion om natten, begrænset bevægelsesfrihed i fritiden, rådighedstjeneste og hyppige forflytninger med dyrere boliger og ofte lang afstand til tjenestestedet. Fra socialdemokratisk side hævder vi, at disse ulemper må honoreres i

samme omfang, som det sker for andre tjenestemænd, ganske uden hensyn til, at de militære tjenestemænd i forvejen er favoriseret, idet de lønmæssigt er stillet lige med andre tjenestemænd, tiltrods for at disse har en dyrere uddannelse, som de — i hvert fald meget ofte — selv har bestødt, bag sig, medens befalingsmændene ikke blot har fået deres uddannelse gratis, men også har fået løn i uddannelsesstiden efter den charge, de til enhver tid har været indehaver af.

Om det rent principielle er der altså ingen divergens, men i så meget højere grad om den praktiske udformning, idet det efter vor opfattelse både af hensyn til de pågældende selv og også af hensyn til de konsekvenser, det ellers kan indebære, må være således, at de, der virkelig har ulemperne, får honoraret derfor, medens de, der ingen ulemper har, naturligvis heller ikke skal have noget. I stedet har man valgt det generelle tillæg, og det er heller ikke helt ukendt, eftersom kriminalbetjente får et bestemt årligt tilskud for ulemper ved tjenesten; men der er tillægget dog ensartet for alle, uanset hvilken lønklasse de måtte være placeret i. Her derimod foreslås tilskuddet, eller hvad man vil kalde det, gradueret efter lønningsklasser, således at de med de højeste lønninger får betydelig mere end de, der har de lavere lønninger, skønt det skulle synes indlysende, at vagttjeneste, natøvelser, hyppige forflytninger o. lign. særlig rammer de lavere grader. Her anvender man altså den fremgangsmåde, at de, der udfører ekstraarbejdet, får mindst, medens de, der har mindre ekstraarbejde, får mest, hvilket må siges at være udtryk for en underlig forsvarsministeriel opfattelse af begrebet retfærdighed!

Nu har forsvarsministeriet ganske vist udarbejdet en redegørelse for f. eks. en kompagnichefs daglige arbejde, og lad mig straks erklære, at jeg naturligvis er klar over, at en kompagnichef ikke rangerer højere, end at det meget vel kan tænkes, at han har et ikke ubetydeligt ekstraarbejde. Af disse oplysninger fremgår det imidlertid, at en kompagnichef har 8—14 timers dagligt arbejde foruden lidt ekstraarbejde; der er afsat 4—6 timer daglig til det, man kalder kontrollerende, inspicerende og vejledende virksomhed, samt personlig inspektion af uddannelsen, men under Pejtersen-